

Piekervaring op de Mont Blanc

In de ban van de berg

- zaterdag 29 januari 2011
- Auteur: Lin Louage

De hoogste berg van West-Europa is een van de dodelijkste bergen ter wereld. Maar met een goede gids en in de juiste omstandigheden kunnen ook beginners een poging wagen om de 4.810 meter hoge top te halen

Het is vrijdag 10 september 2010. Om kwart over twee 's nachts gaat de wekker. In de Goûter-hut, duizend meter onder de top, is het letterlijk over de koppen lopen. Er is plaats voor honderd personen, maar er zijn er minstens honderd vijftig.

In het pikkedonker vertrekken we naar de top. Als in een roes stap ik in het licht van mijn hoofdlamp met kleine pasjes naar boven. Onderweg wordt het kouder, de gids trekt nog een extra donsjasje aan. Ik heb al mijn lagen al opgebruikt, maar ik kan gerust nog een extra laag gebruiken. Ik hap voortdurend naar adem. Bij elke stap zak ik een beetje weg in de diepe sneeuw. Met mijn *piolet* en mijn wandelstok duw ik me op wilskracht naar boven. Alleen het laatste stuk, langs de topgraat, rest ons nog.

Intussen komt de zon op. Het uitzicht door mijn sneeuwbril is overweldigend, de bergtoppen baden in een orangerode gloed. De graat is steil maar breder dan ik verwachtte. IJzige wind en opwaaiende sneeuw schuren langs mijn gezicht. De gevoelstemperatuur is min twintig, schat ik. Ik voel mijn handen verstijven.

Om kwart over zeven sta ik op de top, een plateau ter grootte van een tennisveld. Het is ons gelukt. Tien minuten later zijn we alweer aan het afdalen. Voor een groepsfoto met mijn vier teamgenoten was er geen tijd. Mijn gids zet er vaart achter, het is te koud om te treuzelen.

Ganzenpas

Het dak van Europa spreekt tot de verbeelding. De alpinistenhoofdstad Chamonix, aan de voet van de Mont Blanc, wordt jaarlijks overspoeld door duizenden bezoekers met hetzelfde doel: de hoogste berg van West-Europa bedwingen. Het is een fysiek zware, maar ook een gevaarlijke opdracht. Vanuit het dal ziet de witte berg er uitnodigend en zelfs lieflijk uit. Maar boven kom je in een ronduit vijandige omgeving terecht, waar je zonder gidsen beter weg kunt blijven, tenzij je een ervaren alpinist bent.

Onze expeditie naar Frankrijk vergde een jaar voorbereiding en duurde zeven dagen. Ter voorbereiding moest ik mijn conditie op peil houden, materiaal aanschaffen, raad vragen aan specialisten en handboeken lezen. De top bereiken was het eerste doel, maar veilig terug beneden raken was nog belangrijker. Want de meeste ongelukken gebeuren tijdens de afdaling, als de vermoeidheid toeslaat. Door de euforie en de adrenaline verlies je je concentratie.

Technisch gezien is de klim niet vreselijk moeilijk. Toch wordt hij vaak onderschat. Het weer kan razendsnel omslaan en lawines liggen op de loer. In 2009 zijn meer dan zestig klimmers omgekomen in het Mont Blancmassief. Veel mensen beginnen onvoorbereid aan het avontuur en gaan 'even tussendoor' die

berg doen. Dat is geen goed plan. Een goede uitrusting is cruciaal, fysiek moet je tiptop in orde zijn en over voldoende uithoudingsvermogen beschikken. Statistieken tonen aan dat maar dertig procent van de klimmers zonder gids de top bereikt. Je kunt je dus maar beter laten begeleiden.

Twee dingen heb je niet in de hand: hoogteziekte en het weer. De berg is oppermachtig en hij beslist uiteindelijk of jij al dan niet de top bereikt. Omdat alpinisme een risicosport is, kun je trouwens beter een verzekering afsluiten bij de Klim- en Bergsportfederatie.

Onze gids, Bruno, heeft ons eerst drie dagen getest en op de beklimming voorbereid. We leerden met stijgijsers op een gletsjer stappen (zoals een gans: benen open en voeten naar buiten) en remmen in de sneeuw. Om aan de hoogte te wennen, sliepen we in een hut boven de 2.600 meter.

'Allez, plus vite'

Er zijn verschillende routes naar de top. Omdat we niet overmoedig wilden zijn, kozen we voor de populairste en makkelijkste passage, de zogenaamde Goûter-route. De tocht hebben we in drie delen opgesplitst.

Een kabelbaan en een treintje brachten ons naar de voorlaatste halte op 2.077 meter. Via een ezelspad over rotsen en stenen stapten we met een slakkengang naar de hut Tête Rouse, op 3.167 meter. De gids hield het tempo laag om ons te laten wennen aan de hoogte.

Twee extra gidsen kwamen onze groep de volgende ochtend versterken. Vanaf dan werden we met touwen gezekerd. Telkens met z'n tweeën klommen we verder met een gids. Mijn gids was Cécile, een hevige spring-in-'t-veld, die zich als jonge aspirant wou bewijzen. Het tempo was hels en ze joeg ons voortdurend op. *'Allez, plus vite!'* riep ze. We moesten de beruchte Couloir de la Mort passeren, waar elk jaar alpinisten sneuvelen door vallende stenen. Zonder nadenken of maar een keer te ademen, staken we in draf over.

De verdere klim naar de Goûter-hut, op 3.817 meter, was loodzwaar: 600 meter recht naar boven, met onder ons de diepe afgrond. Af en toe raakten stenen los. Op handen en voeten klauterde ik naar boven. 's Nachts zijn we dan vertrokken naar de top over de Arête des Bosses. Daarna begon een slopende afdaling van 2.800 meter.

Terug in het dal was de vreugde enorm. Ik was opgelucht om opnieuw op veilig terrein te staan. Achteraf zei Cécile dat ze nog nooit zo snel met een groep naar boven was geklommen.

Voor een beginner is het dus zeker mogelijk om de top te halen. Maar de juiste voorbereiding, een goede conditie én deskundige begeleiding zijn van levensbelang.

Uit De Standaard lifestyle van zaterdag 29 januari 2011.